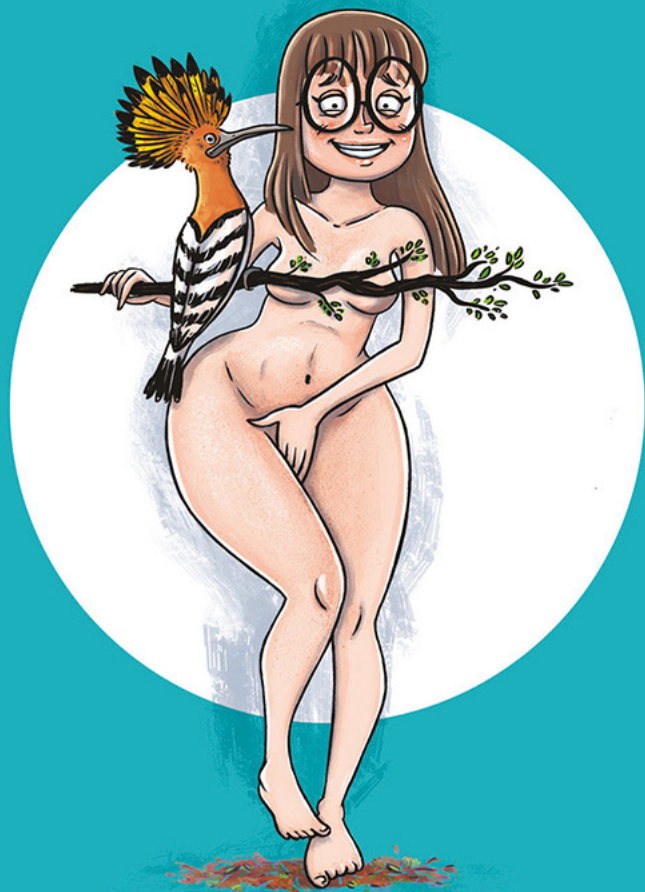

Zoufalky

aneb Rande jak cyp

Ivana Hlubinková Kožmínová
ilustrace Jakub Dvorák

Zoufalky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Hlubinková Kožmínová
Zoufalky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Ivana Hlubinková Kožmínová

ZOUFALKY

aneb Rande jak cyp

2023

● ■ **pointa**

Prolog

Až moc si vybíráš. Zkus se víc snažit. Víc o sebe pečuj. Nepečuj o sebe tolik. Musíš začít chodit víc ven. Zkus být jiná.

Všichni kolem jsou chytří a určitě ví lépe než já, jak si jednoduše, a hlavně rychle najít muže svých snů, se kterým stráví zbytek života.

Už dávno jsem si přestala malovat vzdušné zámky. Na to jsem fakt stará a hlavně jsem tolikrát dostala přes hubu, že mě to ani nenapadne. Prý že mám slevit ze svých nároků. Chytré ženy přece ví, že muž se dá formovat, a věci, které se nám dnes nelíbí, nám za pár let mohou připadat roztomilé. Já to vidím opačně. Věci, které jsou teď roztomilé, nám za pár let budou určitě připadat v tom lepším případě nechutné, neakceptovatelné a odporné.

Že tak roztomile v noci chrápe? Koukám do stropu a vidím, jak se v rytmu chrápání z temné noci stává nádherné, slunečné ráno? To tak možná když mi bylo dvacet. Teď zvažuji, jestli by na pitevně poznali, že jsem mu po mnohahodinovém, dunivém chrápání, kdy i pes odešel z ložnice, přitiskla polštář na obličej a po několikaminutovém zápasu jsem se konečně v klidu vyspala.

Nechá mě zaplatit útratu, aby mi dokázal, jak moc si váží toho, že jsem samostatná žena? Po letech v něm vidím Harpagona, kterému se viditelně třese ruka, když má zaplatit lístky do kina, nebo nedej Bože, nové boty dítěti. Přece jen ty staré kdyby se trochu napáraly, mohou sloužit ještě rok. Minimálně. Životní motto takového muže je zřejmě *Nejlepší je, když ti vlastní děti mávají z cizích kočárků.*

A jak je vtipný. Jo. Ale po deseti letech slyšet zase jeden ze tří vtipů, které zná? Vlastně je to psychický teror, takže věřím, že bych nedostala doživotí za vraždu v afektu. I když tělo ležící ve vaně, rozřezané v pase, bez kapky krve, případně s vyříznutým jazykem, nesvědčí o afektu.

Asi se na to vykašlu a budu sama.

Jen ještě zjistím, co za týpka mi odpovědělo na seznamce, a když to nevyjde, tak už na to fakt kašlu.

Kapitola 1

Jana

Neandrtálec. Chlupatý, potí se, smrdí a vydává zvuky jako při lovu mamutů. Jo. Jenomže ten mamut jsem tady já.

Ochmatává mi celé tělo, olizuje prsa, občas mě do nich kousne a snaží se mě vzrušit neustálým mačkáním klitorisu.

Párkrát jsem ho navedla na správné místo, ale je to naprosto zbytečné. Vypadá to, jako kdyby hrál tetris na Nokii. Rychle a silně mačkat knoflíky a třeba vyhraje.

Už jsem to vzdala. Ještě že hraje televize. Ozve se sexy hlas. „Tamaris.“ Při změně polohy jsem zahlédla úžasně lodičky a zkouším zjistit cenu. Taky by mi je za tu snahu mohl koupit.

„Janičko, ty jsi tak nádherná a ty tvoje velké prsiska!“ Debil. Vůbec nechápe, že to fakt není sexy, když mi je mačká jako citróny. Možná tak pro něj.

„Líbí se ti to? Jsi vzrušená?“ Přivřu oči, ztratím z dohledu lodičky a zavrním. „Aaaach ty jsi úžasný. A ten tvůj pták. Hmmmm.“

„Dělej!“ Zařvu na něj a silně ho plácnu po zadku. Už je mi jasné, že je to jeden z těch, co potřebuje povzbuzení.

Vzrušením zrychlí tempo a já si opakuji v duchu mantru, ať už se konečně udělá.

„Už buduůů!“ Zavyje, rychle vysune ptáka a všechno jde na prosťradlo.

Do prdele. Ještě že jsme na hotelu, protože být to u mě, zabiju ho. Chvilí na mě leží bez pohybu celou svou vahou.

Ježíšmarjá. Jak dlouho vydržím bez dechu? Jestli se co nejdřív ze mne neodvalí, umřu tu potupnou smrtí udušením. Začnu se vrtět, a tak se pomalu sesune vedle mě.

„Jsi bohyně. Bylo to úžasné. Ještě nikdy jsem neměl takovou ženu, jako jsi ty.“

Tak to je konec. Co s ním budu dělat? A přitom to tak nadějně začalo.

Už asi dvacátá odpověď na inzerát. Docela pohledný chlap. Evidentně je na tom finančně dobře. Svobodný. Jen nevím, jestli je svobodný nebo rozvedený. Protože jestli ve svém věku ještě nebyl ženatý, měla bych být na pozoru. Bude tam určitě nějaký zádrhel. Závislost na paní matce, sexuální břídil, nebo IT in'oš bez náznaku empatie a vstřícnosti.

Po pár dnech psaní jsme si začali telefonovat a přišel mi docela milý. Jo, jenže chci od budoucího partnera, aby byl milý?

Když mi navrhnul schůzku, nebránila jsem se. Na co čekat? Jestli to má být ten pravý, tak ať mi ho nějaká další zoufalka nevyfoukne těsně před cílovou páskou.

Jenže. Sedíme v luxusní restauraci, a já si prohlížím velké akvárium s mořskou havětí. „Janičko, pokud plavou břichem vzhůru, pak název živé plody moře ztrácí původní smysl.“ Začal se hýkavě smát.

Ty vole, kníže Ignor.

Večer už pak proběhl ve velmi milé atmosféře, takže když se osmělil a navrhnul mi ještě skleničku vína u něj na hotelovém pokoji, nebránila jsem se.

Teď budu muset vymyslet, jak se ho elegantně a navždy zbavit.

Kapitola 2

Lenka

Stojím u skříně, vztekle si okusuji nehty a opravdu nevím, co s tím. Zůstalo už jen pár kousků, u kterých je ještě možnost, že se do nich vejdou bez ohledu na to, jestli jsou módní. Otáčím se a dívám se na postel, kde je velká hromada vyřazených sukni, šatů a halenek.

„Do prdele práce, co mám dělat!“ Kopnu do další hromady, která se válí na zemi, a řvu ještě hlasitěji. „Do prdele! Do prdeleee!“ Potichu se otevřou dveře pokoje, a Jana velmi opatrně kouká do místnosti s obavou, že jsem se zbláznila.

„Můžeš mi laskavě říct, co tu blbneš?“ začne se smát a už v klidu jde za mnou, když vidí, že se nic hrozného nestalo. „Tak co se děje?“

Chvilí na ni zírám a nejsem vzteky schopna slova. Vysoká přírodní blondýna s nohama až ke krku. Štíhlý pas, přírodní pevné trojky. Sebevědomý pohled jejích zelených očí rozhodí každého. Chlapům se podlamují kolena, přičemž nedokážou skrýt vilný pohled, který v podstatě u všech naznačuje totéž. Že by se chtěli šplhat po těch dlouhých nohách až k nebeským výšinám. Nebo alespoň tam, kde ta dlouhá nádhara končí a přechází v pomyslný ráj všech mužů. Tedy těch normálních samozřejmě.

A ženské? Ty ji nenávidíš. Všechny bez výjimky. Kdekoliv se objeví, slyším pořád ty stejné kecy. Že jako na ni není vůbec, ale vůbec nic přirozeného. „Dívej se na ty kozy. Umělé, a ještě blbě udělané. To jí určitě dělal nějaký doktor amatér, který uměl spravit leda tak zložený nos. Stoprocentně chodí na botox, liposukce a všechny možné plastiky.“

Vždycky je to stejné. Párkrát jsem se jí zastala, ale pak se dotyčně

drbny buď beze slova otočily a šly pryč, nebo mi jasně daly najevo, že každá krasava má svou oddanou škaredou kamarádku, tak ať mlčím a šoupu nohama. Ale už se našly i takové, co chvíli koukaly a pak se bevědomě prohlásily, že je tedy alespoň určitě úplně blbá.

Jo, a ještě všechny dráždí tím, že se představuje jako Džejn Nowakova. To asi aby si mysleli, že je to americká občanka s polskými kořeny. A že je minimálně dcera barona, který uprchl před nacisty s kufry narvanými diamanty a uměleckými díly nepředstavitelné ceny.

Prdlajs. Všechno je to jinak. Obyčejná Jana Novakova, odkojená smradlavou Ostravicí. Otec horník první generace, který se přistěhoval v budovatelských sedmdesátkách za práci a bydlením.

A teď štve i mě.

„Podívej se na mě! No? Co vidíš? Jsem malá, tlustá, vlasy jako kdybych vylezla ze sudu s olejem. Ty sbalíš chlapa, kdekoli se ukážeš.“ Čím více se vztekám, tím hlasitěji se směje. Tak si odfrknu, že je kráva a otočím se zpět ke skříni.

Po další salvě smíchu se pomalu zklidní a jde za mnou.

„Tak se mrkneme, co se dá dělat.“ Rozhrábne oblečení na ramínkách a chvíli jen kouká. Vrazí mi do rukou úzkou pouzdrovou sukni, sako a bílou propínací košili. „Hod' to na sebe.“

Oblékám se a brblám si pod nos, že budu vypadat jako stará bankovní úřednice. Chci se podívat do zrcadla a Džejn na mě sykne, ať se neopovažuji. Uvazuje mi kolem krku hedvábný šátek. Ten jsem dostala před pár lety od Dany, která si myslela, že je na čase ze mě udělat dámu. Moc se jí to nepovedlo. „Obuj se.“ Hodí na zem lodičky. Moje milované, překrásné, tyrkysově modré, a hlavně drahé botičky, kterým jsem neodolala. Byly ve slevě. A tak přiznávám, že nebyla tak velká, ale byla. A i to se počítá. Podpatek dvanáct centimetrů, takže se v nich dalo chvíli stát, pokud byl člověk o něco elegantně opřen. Ideálně o bar. Chůze a jakýkoliv jiný pohyb naprosto nemožný. Rychle mě nalíčila, hodila vlasy do gumičky a udělala takový ten drdol do sprechy. Chvíli se zálibně koukala a pak mě otočila k zrcadlu.

„Tak co na to říkáš, ty stará úřednice?“

Jen koukám. V zrcadle vidím menší, štíhlou ženu, která vypadá docela dobře. Pod nedopnutým sakem se napíná košile a knoflíčky vypadají, že vystřelí až do vesmíru. Lodičky, které fyzicky vnímám

spíše jako pevně utáhnutý svěrák, prodlužují nohy do uspokojivé délky. Jemný make-up a nenásilný účes. „Uf.“

„Projdi se, a snaž se vypadat přirozeně.“ Lehce a elegantně zvedám nohu, velmi opatrně našlapuji a překračuji ten binec na podlaze. Jeden krok, druhý a zatím bez pohromy. Získávám jistotu a prodlužuji krok. Jsem spokojena. To půjde. Vlním se a smyslně kroutím boky.

„Co myslíš, dobrý?“

„Chodíš jak naprcaný kačer. Ale zapracujeme na tom.“ Totálně mi zkazila náladu. Ale mlčím, protože je mi jasné, že i když si dost často nevidí do pusy, myslí to se mnou dobře.

„Kdy jsi říkala, že máš to rande?“ dívá se na mě zamyšleně. „Za dva týdny,“ říkám potichu. „Tak to dáme, neboj. Jsi chytrá, máš to v hlavě srovnaný, a to ostatní do tebe dostanu, ať se ti to líbí nebo ne.“

Hlasitě tleskne. „A teď jdeme dopít tu flašku. Víš, že nesnáším teplé víno a chlapy.“

Kapitola 3

Lenka

Další dva týdny byly k nepřežití. Džejn se rozhodla, že mě alespoň okrajově naučí to, co ona zvládá bravurně, a navíc ještě třeba s prstem v nose. Jen zapomněla, že jí na rozdíl ode mě, bylo shůry dáno.

Následující den po mé módní přehlídce, jsme jely trénovat přirozenou sexy chůzi a pohyb do obchod'áku. „Tam tě nikdo nepozná a budeš v klidu.“ Dle jejích instrukcí jsem si oblékla včerejší model a doladila ho růžovou kabelkou.

„Pomátla ses? Je ti snad dvanáct? Jsi dementní stařena, nebo šlapka v utajení? Mazej domů a vezmi si něco decentnějšího! To už sis taky klidně mohla vzít kabelku *Hello Kitty*.“ Sedla jsem si do Janina auta a vztekla se na ni podívala. „Nikam nejdu! Mě se to tak líbí!“

Zvedla obočí do neuvěřitelného oblouku a chvíli jen koukala.

„Dívej se na svoje auto,“ rozmáchnu se v malém prostoru. „Růžové potahy, odporně růžový volant! A mně vyčítáš růžovou kabelku?“

„No jistě,“ řekne s milým úsměvem. „To je moje image. Kdybych se nedej bože někdy oblékla jako ty, tak mi všichni kondolují k úmrtí v rodině.“

Hm, tak to má asi pravdu. Povzdechnu si a se svěšenou hlavou potichu řeknu, že v těch lodičkách domů nedojdu.

„Dej mi klíče.“ Popadne je, a za nějakou dobu se vrací s černou kabelkou. Za chvíli už opatrně našlapuji na první schod eskalátoru a pevně se držím madla. „Okamžitě se pusť! Nevíš, jaké prase to mělo v ruce před tebou.“ Neochotně uvolním ruku a už se soustřed'uji na výstup. Nakročím si a už je zaděláno na průšvih. Neudržím stabilitu a padám vpřed. Naštěstí se stihnu chytit kolemjdoucího muže. Lekl se, ale byl pohotový a snažil se mě zachytit. Jenže to bylo marné. Kotník

v tom blbém svěráku neudržel stabilitu a já se sunula směrem dolů. Skončila jsem na kolenou, mladíka držela kolem boků a hlavu měla těsně nad jeho rozkrokem. Nahlas jsem si oddechla. Nepopírám, že to mohlo znít jako smyslný vzdech, a v ten moment to začalo.

„Ty zasraná, stará, tlustá krávo! Co si to dovoluješ?“ Zvednu oči a mladíkova velmi mladá přítelkyně vypadá, že mě zabije. Vztekle řve a máchá kolem sebe značkovou kabelkou. Na půlmetrových podpatcích poskakuje jako pubert’áčka na koncertě Kryštofů, přičemž nevidím ani náznak nestability, což se mi momentálně zdá nejzajímavější. „Pust’ ho!“

Nenapadne mě nic jiného, než pomalu natáhnout ruku a upřeně se dívat mladíkovi do očí. Pochopil a opatrně mě zvedá ze země.

„Děkuji,“ špitla jsem potichu a snažila se zjistit kde je Džejn.

Byla opřená o zábradlí a pobaveně se usmívala. Když viděla, že slečna nemíní skončit s představením, pomalu se začala přibližovat. Loudavou chůzí došla až k nám, vyzývavě se postavila, a tichým, hrdelním hlasem řekla: „Můžu ji oddělat?“

Sklopila jsem oči, protože tuto její scénku už jsem párkrát zažila, a málokterá protivnice ji přečkala bez újmy. Chvíli bylo trapné ticho, a pak se ozvalo cupitání. Slečna rychle opouštěla bojiště. Mladík ji následoval, a přitom se nenápadně otáčel a zíral na Džejn. Ne na mě. A nebylo se čemu divit. Černý overal zvýrazňoval její boky a dlouhé nohy. Dojem byl umocněn hlubokým výstřihem, který nedával moc prostoru k představám.

„Pojď, jdeme,“ zavelela a vydala se k nejbližší kavárně.

„Já nikam nejdu. Ztrapnila jsem se už dost.“

„Drahoušku, zapomeň, jdeme. Pamatuj si, že život je sérií trapasů, které rozhodnou o vítězi.“

Kapitola 4

Džejn

Tak už fakt nevím, kolikátý to byl inzerát. Jeden debil vedle druhého. Jestli to v nejbližší době nevyjde, asi se dám na ženský a budu mít klid. Tam bych alespoň věděla, do čeho jdu.

Ten dnešní, to zase bylo dílo. Donesl pomačkanou květinu a čekal, že po dvouhodinovém jednostranném povídání, kdy jsem se dozvěděla, jak ho podváděla manželka, děti si ho neváží, v práci čeká už několik let na povýšení, si mu snad sednu na klín, nebo ještě lépe, padnu mu k nohám a budu rvát do světa, že on je ten jediný a pravý muž.

Ani náhodou. Docela svižně jsem použila připravenou výmluvu, a po chvílce trapného ticha, kdy vypadalo, že snad chce, abych za něj zaplatila útratu, jsem zmizela.

Jakmile vystoupím z metra, měním směr, a místo k hotelu, vyrážím k Vyšehradu. Je krásné počasí a fakt se mi nechce sedět na pokoji a popírat sama před sebou se skleničkou vína v ruce, že jsem alkoholik samotář.

Opírám se o nízkou zídku a koukám na Vltavu. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale najednou cítím, že je něco jinak. Pomalu a snad nenápadně se otáčím. Snažím se zjistit, co mě rozhodilo.

Je tak... přitažlivý. Sedí na lavičce za mnou a evidentně se mi celou dobu dívá na zadek. Když si všimne, že na něj zírám, pomalu se postaví. Teprve teď přestávám dýchat. Vysoký, v obleku, větrem rozčuchané vlasy. A ty jeho oči.

„Omlouvám se, že vás ruším.“ Na rozdíl ode mě vypadá naprosto klidný, a na rtech se mu objevil docela nepatrný náznak úsměvu.

Nevím, jak se mám zachovat. Říct mu, ať mě nechá na pokoji? Že je určitě úchyl, co balí holky v parku? Jenže tak opravdu nevypadá. A hlavně mu to ani nechci říct.

„Viktor.“ Natahuje ke mně ruku.

„Ehm. Džejn. Tedy Jana,“ vykoktám a podávám mu ruku. „Vlastně bych potřebovala pomoc.“ Vložím ruku do jeho a pocítím elektrický výboj. Lehce se mi podlomí kolena a snažím se nedat najevo svou slabost.

„Aha, o co jde?“ pronese měkce a já ani nedýchám.

„Chtěla bych si s někým znalým projít Vyšehrad, hřbitov a celou tu nádheru kolem.“ Vzhlednu k němu.

Co se mi to stalo? Mluvím jako přiblblá románová postava. Znalý? Nádhera? Fakt ze sebe chciřnu.

Rozzáří se, a jeho zneklidňující úsměv mě dostává do kolen.

„Máte čas? Džejn?“

Jasně dávám najevo, že mám. Doufám, že nevypadám moc natěšeně a nadřženě. Kolik mi proboha je?

Zbytek dne jsme se procházeli a Viktor mluvil. Byl okouzlující. Nehrnl zbytečné informace. Vykládal staré a známé pověsti o Libuši, o Bivojovi, ale s takovým záplem, že jsem si místy připadala jako v kině na děsně napinávém akčním bijáku.

Když mi podával ruku s poděkováním za nádherný den, vypadal vyrovnaně a klidně. Vrhám na něj pohled. „Pokud mi to, Džejn, dovolíte, doprovodím vás k hotelu. Přece jen Praha není bezpečná pro osamělou, krásnou ženu.“

Pomalu vydechnu. „To byste byl moc hodný.“

„Jestli mi důvěřujete, odvezu vás autem.“

Do prdele, do prdele, do prdele, co mám dělat? Co když je to opravdu rafinovaný úchyl, který mě někam zavlče, znásilní a pak zabije? Rozčtvrtí a části těla rozhází po celé Praze. Jasná kvadratura ženy. Major Zeman*) by mohl vyprávět. A pak chudáka další holku bude vodit po památných místech města a jen on bude vědět, že tady sice skočil ze skály Šemík, ale! Důležitější je, že tam leží ostatky blbě a naivní holky z Ostravy.

---

*) Narážka na pátou epizodu nazvanou *Kvadratura ženy* druhé řady seriálu *30 případů majora Zemana* natočenou podle skutečného případu, v kterém účetní Miroslav Šmíd v dubnu 1951 nůžkami a nožem ubodal svou kolegyni Hertu Černínovou. Ve vaně pak pilkovým nožem oddělil hlavu a nohy od trupu. Vše zabalil do závěsu, uložil do krabice od rádia, naložil do kufru auta, odjel směrem na Roztoky a ostatky ženy hodil do Vltavy. (Pozn. red.)

Zhluboka se nadechují a bez nápadu opakují. „To byste byl moc hodný.“

Jak to mám udělat? Nemůžu přece nasednout do auta úplně cizímu chlapovi. I když je to takový sympaták. Nenápadně vytahuji z kabelky telefon a fotím espézetku. Musím ji poslat Lence, kdyby náhodou. Nenápadně se podívám na Viktora. V očích mu zajiskří a začne se smát. Neřekne nic a otevře dveře, abych mohla nastoupit. Ach, je to fakt džentlmen.

Sedám si a klopím oči. Než obejde auto, odesílám rychle fotku auta s dovětkem, kdybys se náhodou ztratila.

Netrvá to dlouho a zastavujeme u hotelu. Viktor ještě jednou poděkuje za příjemnou společnost a zeptá se, jestli bychom se mohli ještě někdy vidět.

„Ano, zítra,“ vypadne ze mě rychle to, co jsem si jen chtěla myslet. „Ráda vás znovu uvidím.“ Srdce mi tluče jako zvon.

Šibalsky se mu zablýskne v očích. „Tak zítra.“ A domlouváme se na čas a místě.

Po rychlé sprše si lehám do velké hotelové postele. Přece jen si nalévám víno, přece nebudu trápit tělo abstinencí, a volám Lence. Zatím, co mi nadává, jestli jsem se náhodou nezbláznila, přemýšlím o tom, že na mě nikdy žádný muž nezapůsobil tak jako Viktor. Proč? Nerozumním tomu, a vlastně ani nechci.

„Posloucháš mě vůbec?“ Okamžitě zareaguji a začínám dlouze vykládat, co se mi dnes stalo. Že s tím týpkem z inzerátu to dopadlo jako se všemi předcházejícími. Ale že jsem zřejmě potkala muže svých snů. A dlouze a podrobně popisuji naše náhodné setkání.

„Prosím tě, a nezeptala ses ho, jestli náhodou není ženatý?“

Sama pro sebe si zakroutím hlavou. „Nezeptala. Všechno bylo tak přirozené, tajemné a sexy. Až mě z toho mrazí.“

„Mě taky mrazí. Ale z tvé blbosti a nezodpovědnosti. Úplně ses bláznila! Kravko jedna.“

Mlčím a nic neříkám. Protože má pravdu. Ale nemůžu si pomoci. Ten pocit. Ještě teď mi srdce buší ve vražedném tempu při vzpomínce na dotek jeho ruky při pozdravu. Už teď vím, že si celý večer budu v hlavě přehrávat naše setkání.

„No, tak doufám, že už se s ním nesetkáš.“

Po chvílce mého mlčení si jen nahlas povzdechne. „Tak buď, prosím tě, alespoň opatrná. Kde bych potkala druhou takovou?“ A pak slyším, jak si pro sebe potichu při pokládání telefonu dodává: „Krávu.“

Kapitola 5

Lenka

Položila jsem zamyšleně telefon. Džejn mě neustále překvapuje. Taková krásná, chytrá a sebevědomá ženská. Vůbec tomu nerozumím. Jen aby to zase nebyl nějaký ženatý blbeček, který si na ní bude honit ego a to její zašlape do země.

Ale co jí mám vlastně vyčítat, když jsme na tom v podstatě stejně. Potřeba stálého vztahu, a hlavně dítěte už u mě byla na prvním místě. Deptalo mě to vlastně denně. Pořád a pořád dokola.

Když jsem si před nějakou dobou Džejn zase stěžovala, že nechápu, jak je možné, že nemůžu najít toho pravého, vyprskla na mě vzteklem: „Tak se podívej kolem sebe, drahoušku. Pak ti možná dojde, proč to tak je.“

Tak jsem se začala dívat. Jak jsou všechny ženské štíhlé, upravené, krásné a neustále elegantní.

„Hm? Na co jsi přišla?“ zeptala se mě s posměšným úsměvem za pár dní u další lahve vína.

„Tak jo, máš pravdu. Vypadají dobře. Ale musíš přece uznat, že i já mám například pěkné a drahé oblečení. A taky pořád cvičím.“ S nadějí jsem se na ni podívala.

„Myslíš? Vždyť jsou to pořád tepláky a tepláky, v lepším případě tepláky na slavnostní příležitost. Nejmodernější tenisky na aerobik, na ven a tvé oblíbené hodobožové Niké. A na ty se fakt nedá koukat, protože v nich vypadáš jako Leoš Mareš.“

Povzdechnu si, protože mi to neříká poprvé.

„Můžeš si otevřít bazar s lehce použitým sportovním oblečením, a z tržeb bys asi přežila dost dlouho. Dál. Tvoje postava?“ Sjela mě pohledem shora dolů a zpět. To už jsem viděla, že dostanu pěknou nálož.

„Je pravda, že pravidelně cvičíš, ale co pak děláš po večerech? Přezíráš se a piješ. Tvůj ksicht? Slova jako líčení a make-up ti nic neříkají, protože, jak tě znám, myslíš si, že žena je nejpřitažlivější svou přirozenou krásou.“

„A co mám jako dělat?“ Začala jsem fňukat.

Postavila se a ruce dala v bok. „Přestaň mi tady pobrekávat jako malý fakan. Udělám ti plán a bude z tebe krasavice první třídy.“

Začala jsem poctivě denně cvičit. Upravila si stravu. Přestala jsem jíst své milované salámy, vepřové maso, tlačenku. Ale musím sama sobě poctivě přiznat, že jsem to občas fakt nedala. Jako třeba minulý týden.

Chystala jsem si snídani. Bílý jogurt, pět bobulek hroznového vína s tím, že do toho nasypu čtyřicet gramů ovesných vloček. Samozřejmě konzumace proběhla z elegantní misky barvy slonové kosti, kdy jsem pomalu ujídala a přesvědčovala se, že je to mana nebeská. Když jsem nahlížela do lednice, co zdravého bych tak ještě snědla, zahlédla jsem v polici nějaký pomačkaný balíček. To bude určitě nějaký nezdravý hnus. Raději to vyhodím.

Herkules!

Kdyby to byl bojovník z bájí, neměla bych asi větší radost. Na druhou stranu nevím, jestli by mě potěšilo mít v lednici nacpaného namakaného stokilového chlapa. Ale na druhou stranu, kdyby byl nahý?

Zavřela jsem lednici a dělala, že o něm nevím. Šlo mi to skvěle. A jak jsem se tak ubezpečovala, že mě nějaký tučný, hnusný salám nerozhodí, napadlo mě, že přece musím být spořivý člověk. Bude lepší, když ho zamrazím.

Dala jsem ho do sáčku. Sakra, ale co když je zkažený? Pro jistotu to zjistím. Vyndala jsem ho a čichla si k němu. Je to v prdeli. Aniž bych chtěla, olízla jsem ho. Ach jo, raději ho dám zpátky.

Přece tam nemůžu nechat olíznutý salám. Nejsem prase. Co kdyby bacily a tak. Ukrojila jsem si tenký plátek. A znovu a znovu. Případala jsem si jako taška z Lidlu. Nakup se mnou ještě jednou, ještě jednou, ještě jednou. Sežrala jsem ho.

Ale abych se vrátila k hubnutí. Přestala jsem pít víno. Teda skoro. Za půl roku jsem shodila nádherných dvanáct kilo.